

ZERO

AIGUA

Tots els personatges, de peu mirant cap al públic.

JOSUÉ: Josué, setze anys.

SARA: Sara, catorze anys.

STEFAN: Stefan, setze anys.

MARIA: Maria, quaranta-dos anys.

THOMAS: Thomas, divuit anys.

GEORG: Georg, quaranta-cinc anys.

*Fosc. So d'un cos caient a l'aigua. Un altre. Un altre.
Un altre. Un altre.*

UN

MALSON

So d'un cos caient a l'aigua.

MARIA: De vegades tinc un malson. És de nit i decideixo banyar-me a la piscina. No hi ha ningú. Em dutxo, camino vora l'aigua, pujo al trampolí, em llenço i em submergeixo en l'aigua. Sento com l'aigua entra en contacte amb tota la superfície de la meva pell. Tots els porus de la meva pell contra totes les gotes d'aigua. Nedo. Tinc la sensació que hi ha algú que m'observa. M'aturo. Trec el cap a la superfície. Tot està en silenci. L'aigua topa contra les vores de la piscina. *(Pausa. Cridant.)* Que hi ha algú? *(Pausa.)* Ningú no em contesta. I jo espero uns segons, i després continuo nedant. Però sé que hi ha alguna cosa diferent. Ha arribat alguna cosa. Hi ha alguna cosa present a l'aigua, a la humitat, a l'ambient. És com una espècie de presagi, una espècie d'indicació de que alguna cosa no acaba de ser del tot igual. Hi

ha coses que arriben des de fora. Com corbs tafaners. No m'agraden. Em diuen coses de lluny. Com si volguessin portar-me a un lloc, a un altre lloc. Un lloc del qual jo no en vull saber res. Aleshores tanco els ulls i el veig. No té cara, però veig la seva silueta fosca. El veig i no només el veig a ell, veig tot el que ell pensa. Veig els seus pensaments. Són foscos. No m'agraden. No m'agraden gens. No m'agrada el que pensa. Em segueix, sé que em segueix, però quan em giro només veig aigua. Puc fins i tot sentir el seu riure, el seu alè al meu darrera. Tinc por i crido. Sempre s'acaba el malson quan crido. Em desperto cridant. No m'agrada nedar. L'aigua em fa pànic. No suporto submergir-me en l'aigua.

DOS

KEBAB

STEFAN i SARA.

STEFAN: En vols un altre?

SARA: Eh?

STEFAN: Kebab! Que si en vols un altre.

SARA: No.

STEFAN: Jo sí. Jo m'he quedat amb gana.

SARA: Sí?

STEFAN: Em penso que jo en demanaré un altre.

SARA: Doncs demana'l.

STEFAN: Te'n demano un altre?

SARA: No.

STEFAN: Segur que no?

SARA: Segur.

STEFAN: Va, te'n demano un altre per si de cas.

SARA: Jo no en vull un altre. Ja t'ho he dit.

STEFAN, cap a fora d'escena: Eh, tu! Eo!

Pausa.

STEFAN: La saben molt llarga, aquests turcs.

SARA: Libanesos.

STEFAN: Què?

SARA: Que resulta que són del Líban.

STEFAN: És el mateix. La saben molt llarga. Et posen poca quantitat perquè et quedis amb gana. Molt llestos. Així s'asseguren que en compres un altre, veus?

SARA: Jo m'he quedat bé.

STEFAN: A tu tot t'està bé. *(Al cambrer, que es troba fora d'escena.)* Tu! Dos kebabs més ! Però ràpid, eh? I que hi hagi prou carn! **AMB MOLTA CARN, SI CARN, vale tio?** Mi-te'l. *(Somriu tot remugant.)* Que llest que ets, paio, ja t'ho dic ara. Mira'l com riu. Idiota.

SARA: Deixa'l estar.

STEFAN: Mira com es feia el suc. Pel que volen són molt llestos aquests, però quan els hi convé ja ho saben, ja, de fer veure que no entenen res del que dius. No hi ha res que em *cabregi* més que quedar-me amb

gana. Tenir la panxa buida em posa de mala llet, tu.
Maleïts kebabs.

SARA: Doncs haguessis demanat un falafel.

STEFAN: Un falafel? Però, què dius? Si no hi ha carn!

Pausa.

SARA: Tens algun problema?

STEFAN: No.

SARA: Ah.

STEFAN: Perquè ho dius?

SARA: M'ho havia semblat.

Pausa.

STEFAN: I tu com ho saps, que són del Líban?

SARA: Perquè la seva dona ve a fer la neteja a casa.

STEFAN: Ah.

Pausa. STEFAN intenta apropar les seves mans a les mans de la SARA. Ella les aparta.

STEFAN: Això no hauria passat si haguéssim anat a menjar un frankfurt. Ben simple i ben sa. El frankfurt, el pa, una mica de mostassa, un raig de ketchup, i llestos. Abans podies menjar un bon frankfurt a qualsevol lloc. Ara tot està ple de putos kebabs.

SARA: Doncs a mi el frankfurt no m'agrada. I l'altre dia van dir a la *tele* que podia ser cancerígen.

STEFAN: *Collonades*. Qui ho deia, això?

SARA: No ho sé. Uns metges, crec.

STEFAN: *Collonades*. Un frankfurt, un bon frankfurt, és impossible que sigui cancerígen. Impossible.

SARA: I qui ho diu, això?

STEFAN: Ho dic jo. El frankfurt és una cosa de tota la vida.

SARA: Serà a casa teva.

STEFAN: Doncs sí, a casa meva! I si aquí tinguéssim un govern com cal, ara estaríem menjant un bon frankfurt, i els kebabs, no sabríem ni que collons són.

SARA: Doncs a mi no m'agraden els governs «com cal».

STEFAN: Doncs a mi no m'agraden els kebabs.

SARA: Doncs a mi no m'agrades tu! *(En STEFAN queda absolutament parilitzat. L'escena es va quedant a les fosques a mida que la SARA va parlant.)* No et suporto, no m'agrada el que dius, ni com ho dius, no m'agrada el que penses, no m'agrada com tractes a la gent, no m'agrada la teva cara, ni el teu cos, ni els teus acudits, són insuportables els teus acudits, i jo vinga a riure, no fos cas que el nen se n'adonés de que tot plegat és una comèdia, no senyor, que t'adonis per fi de que

no et suportó, de que no suportó que m'acompanyis a tot arreu, com si fóssim *novios* o els millors amics del món perquè tu i jo no ho podem ser mai, els millors amics del món, i *novios* encara menys, amb aquesta manera que tens de parlar mirant els altres com si fossin una merda i tu els poguessis trepitjar, com si tu fossis l'heroi d'una pel·lícula, la teva pel·lícula, perquè és només a la teva pel·lícula on estan passant les coses que tu vols que passin, o sigui que ja et pots confitar el teu frankfurt al cul i l'hi fots ben de ketchup i de mostassa, perquè passi millor, que jo me'n vaig ben lluny, el més lluny del planeta que pugui estar de tu. M'entens, oi, m'entens? T'ha quedat clar? (*Fosc.*) Eh? (*Llum només a SARA.*)

VEU OFF: Sara? Que et trobes malament?

SARA: Res, mama. Només un malson.

Fosc.